

Sygn. akt: V Ka 78/16

UZASADNIENIE

S. W. został obwiniony o to, że w dniu 25 października 2014 r. o godz. 07:43 w miejscowości G. ul. (...) pow. (...), woj. (...), kierując autobusem marki M. nr rej. (...) w terenie zabudowanym przekroczył prędkość dopuszczalną o 68 km/h, jadąc 118 km/h, gdzie dopuszczalna prędkość wynosiła 50 km/h

to jest o popełnienie wykroczenia z art. 92a k.w.

Wyrokiem z dnia 29 października 2015 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu:

1. obwinionego S. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, którym wypełnił dyspozycję art. 92a k.w. z tą zmianą, iż poruszał się on z prędkością 100 km/h i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza obwinionemu karę 400 złotych grzywny;

2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 691 złotych tytułem obowiązku zwrotu kosztów postępowania oraz kwotę 40 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego. Zaskarżył on wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił on błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez uznanie, że obwiniony na terenie zabudowanym poruszał się z szybkością 100 km/h i przekroczył szybkość dopuszczalną o 50 km/h, mimo że:

-z załączonych na kartach 26 i 27 wydruków z tachografu nie wynika, aby obwiniony szybkość 100 km/h rozwinął na terenie zabudowanym, a wynika, że prędkość zbliżoną do 100 km/h mógł osiągnąć ok. 20 a następnie ok 10 minut wcześniej;

-z powołanych wyżej wydruków oraz ze strony 6 opinii biegłego(K-43), wynika, że bezpośrednio przed zatrzymaniem pojazdu prowadzonego przez S. W. szybkość samochodu wahała się między 83 a 87 km/h.

W konkluzji apelacji obrońca oskarżonego S. W. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu

ewentualnie o zmianę opisu czynu w ten sposób, że obwiniony poruszał się prowadzonym przez siebie pojazdem po terenie zabudowanym z szybkością wyższą niż 83 km/h, a niższą niż 88 km/h i przekroczył szybkość dozwoloną o 33 do 38 km/h i o wymiarze kary grzywny nie wyższej niż 200 zł oraz o nieobciążaniu obwinionego kosztami postępowania i opłatami za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego S. W. jest w części zasadna.

Trafnie sąd rejonowy odmówił wiary dowodowi z pomiaru prędkości wideorejestratorem (...) wywodząc, że pomiar ten obarczony jest błędem. Argumentacja sądu rejonowego w tym zakresie jest wyczerpująca, pozbawiona uchybień i w konsekwencji zasługuje na aprobatę sądu okręgowego. Nadto nie została ona zakwestionowana w apelacji obrońcy obwinionego.

Odrzucając wynik pomiaru wideorejestratorem, sąd meriti oparł ustalenia faktyczne, co do okoliczności z jaką poruszał się obwiniony S. W., na zapisach tachografu zamontowanego w samochodzie obwinionego.

Dokonując odczytu tego zapisu należało mieć na uwadze, że zapis tachografu dokonywany jest według Skoordynowanego Czasu Uniwersalnego (...). Uwzględniając, iż w dniu 25 października 2014 roku w Polsce

obowiązywał czas letni, zapisy tachografu obrazujące prędkość z jaką poruszał się obwiniony wykazują dwugodzinne opóźnienie wobec czasu lokalnego.

Uwzględniając zatem przesunięcie czasu rejestracji tachografu w stosunku do czasu rzeczywistego, tj. około godziny 7:40 stwierdzić należy, że wykres tachografu bezpośrednio przed podjęciem przez obwinionego hamowania, aż do zatrzymania samochodu wynosiła 90 km/h. Powyższe znajduje wsparcie w opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. K. K., której wiarygodność nie budzi wątpliwości.

Wartość 90 km/h odpowiada prędkości pojazdu obwinionego podczas pomiaru prędkości uwidocznionym na nagraniu z wideorejestratora. Wywieść z tego należy, że obwiniony podczas kontroli prędkości dokonywanej przez funkcjonariuszy policji poruszał się z prędkością 90 km/h, a nie 100 km/h jak wynika z ustaleń sądu rejonowego. Zatem S. W. kierując autobusem w terenie zabudowanym przekroczył prędkość dopuszczalną o 40 km/h, jadąc 90 km/h, gdzie dopuszczalna prędkość wynosiła 50 km/h.

W związku z powyższym na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k., w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w. sąd odwoławczy uwzględniając apelację obrońcy obwinionego S. W. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie czynu przyjął, iż obwiniony poruszał się z prędkością 90 km/h, przekraczając prędkość dopuszczalną o 40 km/h.

Powyższa zmiana w zakresie opisu czynu przypisanego obwinionemu nie uzasadnia zmiany wymierzonej wobec niego kary grzywny. Odnosząc się do kwestii związanej z orzeczeniem o karze stwierdzić należy, że sąd rejonowy wyczerpująco wskazał okoliczności łagodzące, jak i obciążające, które miały wpływ na jej wymiar, przy czym pozostają one aktualne pomimo zmian w ustaleniach faktycznych. Kara grzywny w rozmiarze 400 złotych jest adekwatna do stopnia zawinienia obwinionego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, której istotnie nie zaniża dokonana zmiana ustaleń faktycznych, zważywszy na i tak znaczący rozmiar przekroczenia prędkości dopuszczalnej i fakt poruszania się przez obwinionego w terenie zabudowanym. Odpowiada ona społecznemu poczuciu sprawiedliwości i nie można twierdzić, że jest rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Nadto należy wskazać, że orzeczona względem obwinionego kara grzywny mieści się w dolnej granicy wymiaru kary możliwej do wymierzenia w oparciu o art. 92a k.w.

W pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie jako odpowiadające prawu należało utrzymać w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w. Sąd Okręgowy w Łodzi kierując się względami słuszności zwolnił obwinionego S. W. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.